ARS MORIENDI

Montserrat Alarcón

ARS MORIENDI
MISERERE NOBIS, SATAN

- HISTÒRIA D'UNA MÀ NEGRA -

Montserrat Alarcón

avant
editorial

Primera edición, diciembre de 2023
©Montserrat Alarcón, 2023

Cualquier forma de reproducción, distribución, comunicación pública o transformación de esta obra solo puede ser realizada con la autorización de sus titulares, salvo excepción prevista por la ley. Diríjase a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necesita fotocopiar o escanear algún fragmento de esta obra (www.conlicencia.com)

Diseño y Edición:
Avant editorial
Avenida de Londres, 6, Portal 1, Atico A,
28500 Arganda (Madrid)
www.avanteditorial.com
info@avanteditorial.com

ISBN: 978-84-19970-60-2
IBIC: FA
DEPOSITO LEGAL: M-35243-2023

Cap. I

La Laura va penjar al rebedor la metralladora de la feina amb el logotip de l'empresa, es va despassar el cinturó de la munició i el va dipositar sobre el moble que es trobava sota el penjador. En cada bala es veia l'enganxina longitudinal amb el dibuix del simpàtic titot que en feia de mascota i la inscripció: «Per a que no es disparen els preus»

Tot just acabava d'arribar a casa després d'una estressant jornada laboral com a caixera del supermercat al centre comercial als afores de la ciutat. Als seus 22 anys s'havia decidit a acceptar aquell treball per ajudar una mica la mare. Des que el pare havia desaparegut per anar a viure amb la becària del seu departament en l'oficina de recaptació de guals a l'ajuntament, la vida de la Laura s'havia destarotat, tots els seus somnis s'havien ensorrat. Sobretot pel fet que l'Elvira, la becària,

havia estat la seva millor amiga des de l'adolescència, quan anaven juntes a l'institut. Ella mateixa li havia demanat al pare que l'endollés a l'ajuntament.

—Arribes més tard que ahir. Que us fan fer hores extres?—Li va demanar la mare sense alçar-se del sofà on tenia la safata de crispetes a mig encetar.

—Ens han fet quedar per fer inventari però no ens han dit res que aquestes hores ens les hagen de pagar ni a quant. Com que som totes noves no ens hem atrevit a preguntar. De moment la nostra consigna pareix ser fer i callar. He arribat a temps per al segon capítol de *L'assassí del xat*? Fa molt que ha començat?

—Ni cinc minuts, seu i pren crispetes, t'he deixat un platet del sopar fet per a després.

Laura va seure al costat de la Patrícia, sa mare, i totes dues van atacar la safata de crispetes a grapats.

En la pantalla l'Eva Mata, la protagonista de la primera història de *L'assassí del xat,* que en el capítol anterior havia matat el seu marit a colps amb un pollastre camper congelat, va agafar l'arma assassina, l'adobà amb pebre negre i timonet i, farcida amb una llimona, la va ficar amb quereïlles al forn, a 180°, programant el foc per a 40 minuts. A continuació va anar a la galeria, on hi havia hagut tancat el gos, per precaució d'evitar que omplira de petjades el terra, acabat de fregar, li va obrir la porta i, deixant-lo entrar al pis, li va dir:

—Compte de no moure la funda del sofà i no menges res que després no tindràs gana.

L'animalet va entrar fent bots de content i menejant la cua, va passar pel rebedor on hi havia encara calent el cadàver de l'Alfons, el marit de l'Eva, va agafar de la cistelleta el seu peluix favorit i va córrer cap al sofà on s'arraulí i s'endormiscà bressolat pel caliu i l'olor de pollastre rostit que, com una promesa del paradís, començava a escapar del forn.

CAP. II

El virus Elvira

L'Elvira va córrer cap a la porta, transmudada, en sentir el timbre sonar i va mirar per l'espiera per tal d'assegurar-se que era el Quico. Va obrir presa de l'emoció i va haver de reprimir el gest de tirar-li els braços al coll, com havia fet sempre abans que la ciutat, el país sencer i mig món es trobaren en quarantena indefinida per una malaltia infecciosa que havia enviat Déu per castigar els nombrosos pecats de la població.

Ell va alçar la vista del terra i es dugué la mà al coll com si fos per afluixar el nus de la corbata, en comptes d'això es va ajustar la mascareta i entrà silenciosament, dipositant als seus peus la bossa de la compra, per anar directe al bany on faria el ritual d'exorcisme del virus o descontaminació.

L'Elvira va esperar pacientment mentre Quico prenia la dutxa i es fregava amb l'aigua beneïda hidroalcohòlica i, quan va calcular que estava a punt d'eixir, li va dur el seu pijama favorit amb els dibuixos de granotes i cullerots.

Llavors, ell la va mirar per primera volta amb l'encís d'amor pintat als ulls, com no s'havia atrevit a fer abans per por que fins i tot una llambregada de mig instant fos suficient per a encomanar-li a ella alguna malaltia o maledicció. Els sospirs enamorats de tots dos, acarats de front en la porta del bany, van ser desviats en distintes direccions per evitar que les seves alenades s'encreuaren i ell va agafar el pijama descontaminat que ella li allargassava amb les mans enguantades. Pocs minuts després ell s'assegué al sofà amb ella, deixant el metre i mig de distància entre els dos, davant del televisor encès, per gaudir tots dos junts d'un nou capítol de *L'assassí del xat*. En la pantalla l'Eva Mata reservava una cuixa de l'arma assassina per al seu sopar i deixà la safata al costat del plat del gos que emprà poc més de cinc minuts a fer desaparèixer la resta.

—Has agafat la bossa de la compra?—Li preguntà el Quico a L'Elvira.

—En la cuina l'he deixada. Ara quan acabe *L'assassí del xat* aniré a fer el sopar. Has hagut de matar algú avui?

—No, miraculosament, perquè hi havia davant meu una dona que volia endur-se tot el palet de fideus

però, just quan treia jo el punyal per a disputar-li ni que fos un paquet, tot brandant el decret contra l'acaparament, ha calculat que li faltaven diners i s'ha vist obligada a deixar-ne un. Aquest l'he agafat jo i me l'he amagat sota la jaqueta per tal que no me'l volgués disputar ningú.

—Aleshores has pogut dur fideus?

—Sí, a vint euros mig quilo, més barat que la setmana passada. Això vol dir que s'està frenant la inflació gràcies a les polítiques del govern i a la llicència que s'ha donat a les caixeres per matar sense ordre judicial els lladres de menjar que són els qui tenen la culpa de la pujada de preus tal com ha assegurat el *menistre* d'economia.

—Quina sort. Podré fer sopa, tant que m'agrada! I a eixe preu fins i tot puc posar cent fideus en comptes de vuitanta com he fet fins ara. Com que tenim aquell paquet de pésols congelats en puc posar-hi quatre per donar-li color. Ja veuràs que hui soparem bé.

—Quatre pésols per a cadascú, eh? No tingues por que sobren. Jo tinc molta gana i segur que me'ls menge tots. Quan s'acaben aniré a comprar-ne més. I si no hi trobe pésols, doncs cigrons.

—Bo, jo havia pensat posar-ne quatre en total. Vull dir, dos per a cadascú, però tens raó, si ja s'està aturant la inflació, ho celebrarem.

—Sí, dona, sí. I la setmana vinent tindré cartutxos per a l'escopeta, així que ningú no em podrà disputar

ni els pésols ni res. Ja veuràs que et duré fins i tot mandarines que avui he estat a punt d'agafar-ne dues que quedaven al mostrador quan jo he arribat, a cinquanta euros la unitat, si no fos perquè més que mandarines pareixien coloms i abans de tindre temps ni d'agafar la navalla per eliminar els altres possibles compradors ja havien volat... Això no m'hauria passat si hagués tingut l'escopeta. Amb l'escopeta només entre al supermercat, quan obrin a les 9 del matí després d'haver fet cua des de les tres de la matinada, des de la mateixa entrada, puc anar disparant contra qualsevol que s'acoste al mostrador per assegurar-me que ningú triarà per davant meu.

—Wau! mandarines! Quin luxàs! Tu creus que això es pot considerar com a producte de primera necessitat? Quants anys fa que no n'hem tastat? Quan tingues els cartutxos recorda que només està permès matar els altres possibles compradors quan es tracta de disputar productes de primera necessitat. No siga que per fer un sopar acabes tancat a la presó.

—Ja ho sé. No patisques. Abans d'anar a comprar amb l'escopeta carregada em repassaré la llei. Tens raó. No la vull cagar. Però crec que per comprar mandarines sí que està permès matar. I no és d'ara només, per allò del virus, sinò que abans ja es podia per estar en la llista d'aliments en perill d'extinció, cosa que les fa encara més cobejables i dignes de sacrifici.

CAP III

L'apostasia de Sant Miquel Arcàngel

Tot va començar l'any que l'arcàngel Miquel es va acabar rebel·lant també contra l'autoritarisme i arbitrarietat de Iavé, per no ser capaç de païr la ràbia que li encomanà una adolescent vegana i activista a la qual els pares van forçar a assistir a l'assassinat d'un bou, durant les festes de Sant Fermí, en una coneguda celebració atàvica dels cristians ibërics, que s'havia mantingut malgrat les promeses dels polítics de modernitzar el país. Miquel vagabundejà per la Terra durant tres dies i dos nits amb l'ànima de la xica agafada de la mà, acabada d'abandonar el món dels vius també ella per la pura rabinada que li va provocar un atac al cor. Expulsat del paradís, Sant Miquel havia estat amonestat severament per Sant Pere per no voler conduir-la a l'infern per a ser castigada malgrat que ja tenia edat per a respondre

dels seus pecats i havia llançat greus malediccions contra la humanitat sencera i els seus propis pares en primer lloc. A poqueta nit del tercer dia, a la vora d'un riu, se'ls aparegué per l'est una bella jove muntada sobre un cocodril i portant en la mà un falcó. Miquel va reconèixer en ella el vell dimoni Agares al qual parlà d'aquesta manera:

—Duquesa Agares, respon. Qui t'ha enviat?

—Vinc a instàncies del meu company, el Comte-Duc Barbatos, interessat a fer justícia amb l'ajuda de l'ànima de la xica que t'acompanya sobre un incident del qual ens ha informat l'ànima d'un bou assassinat. Com potser sabràs, tinc la custòdia de les Set Claus del Conjur que obre les Nou Portes Daurades dels Nou Reis i dóna comunicació amb l'Infern. Puc introduir-vos a estalvi i amb garanties que la xiqueta no serà castigada per moltes blasfèmies i malediccions que haja vessat sobre la humanitat sencera i els seus propis pares en particular, si em confirma el testimoni que el bou ha aportat. El meu superior, el Primer Ministre Lucífug Rofocale, després de consultar-ho amb Satan, m'ha autoritzat per a oferir-vos immunitat. Les condicions de la vostra entrada s'haurien d'establir mitjançant un pacte i en aquest podem negociar també el teu propi destí, Arcàngel Miquel, perquè el Comte Andromàlius ha informat Satan secretament que has perdut la gràcia divina per la teva desobediència. Saps que negar-li l'entrada a l'infern a la xica, després que ha

estat rebutjada en el paradís, suposaria deixar-la vagar per la Terra com una ànima en pena. Ningú no volem que passe això, i supose que tu encara menys. De manera que no hauries de tenir inconvenient a lliurar-la. Però, per si de cas el tingueres i ja que la teva presència aquí també està compromesa, vinc amb garanties per a tots dos. Com ja t'he dit, ella no ha de ser castigada. El juí per l'assassinat del bou tindrà lloc contra els culpables de tal crim, que els tenim a les portes ja, demanant l'ingrés, obedients a l'ordre que la xiqueta els va donar quan els digué: «Aneu tots a l'infern!». Llavors, ja que ha estat ella qui ens els ha enviat, la necessitem per a decidir a quina mena de contenidors van. I quant a tu, si ets capaç de mantenir la teva decisió, la Princesa Astaroth i Azazel s'han compromès a oferir-te intercessió davant Satanàs per tal que tingues l'oportunitat de trobar el teu lloc entre la resta d'àngels rebels sense tindre en compte tants dimonis com has matat, com van fer Semiazza, Azazel i Satariel, entre molts altres.

—No tinc res a rectificar. És clar que la mantinc, la decisió. Aquesta ànima, que en el moment de la mort clamà per la meva protecció, no mereix càstig ni penitència ni ha de retirar cap de les paraules que de la seva boca van eixir. Una gràcia condicionada a mantenir el bec tancat no és gràcia sinó tot el contrari, i per molt divina que siga no la vull ni la trobaré a faltar. Perquè tal com ella ha dit Déu és un fill de****, els humans no mereixen cap altra cosa més que l'extinció i els seus

propis pares la pitjor de les morts. Tot el que digué em sembla just i cert. Però tens raó quan dius que la solució no és negar-li l'entrada a l'Infern si, com dius, se li obre amb garanties. La nostra situació m'obliga a claudicar, però ho faig aportant per la meva part la promesa que, si mostreu clemència amb ella i em doneu l'oportunitat de mantenir una mínima dignitat, jo a canvi faré tant com puga per rescabalar Satan per tants fidels com li he matat i sempre podrà comptar amb la meva dedicació i la força del meu braç en la defensa de la causa Rebel en el Conflicte Etern contra els exèrcits celestials.

Despullat de les seves ales, postrat i humiliant-se davant del guardià de les claus del Regne de les Tenebres, besant el seu anell, amb el rostre amarat de llàgrimes i els cabells i la mirada encesos del foc de la ràbia que havia reprimit durant molts milers d'anys, Miquel, envaït per una voluntat nova, es va deixar conduir a les portes de l'infern per esperar la resposta a la seva sol·licitud, provant de consolar la xiqueta i explicant-li que acompliria la seva promesa de procurar que ningú no li demanés que es penedira per les veritats que havia cantat als humans mentre deixava el món.

Al tron del sobirà de l'Infern, Satan, enjogassat amb Leviatan, va escoltar el seu Primer Ministre, l'Arxidimoni Lucífug Rofocale, el Guardià de la Flama Oculta, superior d'Agares, mentre li explicava la situació i li demanava consell sobre el que calia respondre

a Miquel. Un murmuri d'estupefacció va recórrer tota la Cort Infernal quan es va conéixer la notícia de la caiguda de l'arcàngel i, davant les reaccions temoroses de la major part dels dimonis, molts dels quals havien conegut en les seves pròpies carns el torment de l'espasa de Miquel, es va convocar d'urgència el Consell General de Satanàs, presidit per Adramelech amb assistència del Secretari Balberith, Marbas, i la resta de presidents, Stolas, Foras... i per descomptat els reis Belzebú, Asmodeu i Belial, Primer, Segon i Tercer Vicepresidents del Govern, i Paimon com a Assistent Principal, la Princesa Coronada Astaroth, Filla de Satanàs, Tresorera, amb Agares i Barbatos en el seu sèquit, i finalment la resta de ministres: Lucífug Rofocale, Primer Ministre i President del Govern, Scirlin, Relacions Públiques i Portaveu del Govern, Iekum, Ministra d'Exteriors i Comunicacions Interestel·lars, Penemue, Ministre de Cultura, Conjurs i Rituals, el Duc Eligos del Ministeri de Justícia i Alastor del Ministeri de Venjança, el Conseller Abaddon de Plagues i Desastres Apocalíptics, Mammon, Ministre d'Economia, Finances i Recuperació de Tresors Amagats, Agaliarept i Tarihimal, governants de l'Elelogap, Ministres d'Assumptes Hídrics, Tormentes humides, Sunamis i Diluvis, Fleuretti, de Transport de Matèria, Tornentes seques, Huracans i granissades, Bathin, Ministra de Relacions amb l'Astral i Viatges Astrals, el Mariscal Nebirus, Ministre a càrrec de les

Portes de la Terra, d'Execució de Pactes i Immigració d'Ànimes, la Marquesa Samigina del Ministeri de Custòdia i Metamorfosi d'Ànimes i Assumptes Socials, la Marquesa Marchosias, Representant de l'Assemblea dels ex integrants de la Segona Jerarquia Celestial i Ministra de Relacions amb Entitats Supranaturals Hostils, Satanàkia, del Ministeri d'Agressió i Angelomàquia, amb el comandament de les Fúries i les Èlits Del Mal, el brigadier Sargatanàs, Representant de l'Assemblea dels ex-integrants de la Primera Jerarquia Celestial, a càrrec del Ministeri de Defensa i Halphas, Custodi de l'Arsenal Infernal, Asteriodes i Meteorits, el Marquès Andras, Cap de la Guàrdia Infernal i del Ministeri d'Interior i Azazel del Servei d'Informació i Espionatge. Les funcions del Ministeri d'Assumptes Ignis, del Foc Negre i Volcans estaven a càrrec del mateix Asmodeu, governant sobre 800.000 dimonis de destrucció.

Amb la urgència no hi foren tots, faltaren: Belfegor, Ministra de Coneixement i Treball Espiritual, Masabakes, Lloctinent de la Deessa Mare Lilith i Ministra de Seducció, Igualtat i Paritat, Malphas, del Ministeri d'Obres Públiques, Gestió d'Edificis Encantats i representant de l'Assemblea dels ex-integrants de la Tercera Jerarquia Celestial, Gadereel, representant de l'Assemblea dels Grigori o ex-vigilants del «paradís» i per últim el Ministre de Salut, Control de Possessions i Medi Ambient, Ufin. Però segons el

quorum requerit pel Reglament els presents eren suficients per a donar validesa a les resolucions.

Reunit el Consell, Astaroth es va encarregar de defensar l'arcàngel Miquel, segons havia promès, i aconseguí amb els seus precs que Satan li concedira una audiència on Azazel i Barbatos, assistits per dimonis de jerarquia inferior, li promogueren una justa defensa. Uns emisaris de la Deessa Mare, Lilith, van reclamar fer-se càrrec de l'ànima de la xiqueta, i la decisió va ser aprovada amb urgència i per unanimitat pel Consell amb la condició que tant ella com l'ànima del bou acudiren el dia assenyalat per testificar en el juí i també, si era necessari, en favor de Miquel durant l'audiència que s'estava preparant on es decidiria el seu destí. La mateixa Agares, acompanyada pels emisaris de Lilith, va acudir a les portes de l'Infern per comunicar les decisions del Consell Infernal i les va presentar per escrit a Miquel per si les acceptava com estaven o volia proposar alguna esmena. En aquestes es proveïa que, durant l'espera de l'audiència, Miquel havia de romandre en les profunditats de l'oceà, en custòdia dels Arxidimonis Radahel i Irahtzel dels qui obtindria ajut per atemperar les seves tèrboles emocions i aprendre a dominar la nova força de voluntat que creixia en el seu interior. Romandria sense poder-se comunicar amb els altres testimonis, la xiqueta i l'ànima del bou, però podent tenir converses amb Azazel i Barbatos i els dimonis menors encarregats de preparar la seva defensa.

Miquel va entregar l'espasa a Agares i, amb una daga cerimonial que li fou facilitada, va fer-se un xicotet tall en un dit de la mà esquerra i amb la seva sang, que mai no havia vist abans, va signar el document sense ni la més lleu protesta. A continuació es va agenollar davant l'ànima de la xiqueta i sentí tot el desempar de les ànimes humanes abocades a un destí de violència que no entenen. I s'acomiadà tot prometent-li que a la cort de Lilith podria jugar amb Leviatan i amb l'ànima del bou i de moltes altres bestioletes assassinades pels humans amb la complaença de Déu, perquè d'elles el regne de Satan està ple.

Aquestos esdeveniments van ser anunciats per l'arcàngel Gabriel al Vaticà tot just es van produir, però a la Santa Seu van impedir tant com van poder que arribaren a coneixement públic, confiant a tapar-los indefinidament com fan amb tants altres escàndols. La versió oficial deia que la xiqueta havia mort per culpa dels dimonis i les seves arts màgiques, perquè la seva ànima havia estat seduïda i posseïda per Belzebú sense que cap exorcisme la pogués rescatar. Però és un fet conegut que, a diferència de les d'altres dimonis, les possessions de Belzebú no són mortals i aviat es va notar l'absència de l'espasa de l'arcàngel Miquel en la defensa d'aquesta propaganda. Així la veritat prompte fou coneguda gràcies a la intervenció d'Azazel i Penemue i alguns periodistes que els eren fidels que derrotaren en justa lluita les legions de Mammon, que

havien estat obligades a treballar, sota xantatge i sense pacte, durant segles per als seguidors de Iavé.

En el cel, on també havien confiat en l'habilitat dels seus representants en la Terra per a tapar-ho tot, en veure que no succeïa així, van provar de rectificar, enviant emisaris a Satan amb el perdó diví per a la xiqueta i el permís per a pujar al paradís quan volgués. Davant la suggerència de Satanàs que la xiqueta potser es negaria perquè s'havia encarinyat amb el bou, els emisaris celestials li arribaren a oferir la possibilitat de dur-lo amb ella, però Satanàs digué que no la forçaria, i la féu vindre davant dels emisaris perquè fos ella qui decidira si volia anar al cel o quedar-se on estava. Perquè en les seves pròpies paraules: «Si té edat per a respondre dels seus pecats també la té per a decidir si va al cel o a l'infern i ningú no ha d'imposar-li la seva voluntat en un assumpte d'aquest caient.» Paraula de Satanàs. Amén.

Quan la xiqueta arribà acompanyada pel dimoni Ronove, qui li estava ensenyant la llengua de l'infern, el Mestre de Cerimònies, Behemot, donà la paraula als emisaris del paradís que van començar a parlar així:

—Déu en la seva infinita misericòrdia et perdona i autoritza la teva entrada al Paradís amb el teu amic bou. Entén que no pensaves el que deies i no t'ho tindrà en compte.

Però la xiqueta, rancuniosa, va aprofitar l'ocasió per a repetir les seves malediccions incloent aquesta